

moci schopným ani se straně nedává příkaz ji právně vízíci a vykonatelný ani se konečně neprejudikuje obraně její proti případnému budoucímu zákroku úřadu ve směru ve výnosu naznačeném.

Pak nelze však v nař. výnosu viděti ani nijaké rušení strany v jejím právu na pokojný provoz školy a nelze tudíž ani s tohoto hlediska shledati, že by tu byl výrok, jež jako rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss by mohl nss přezkoumati. Je tedy stížnost podle § 2 zák. o ss nepřipustná.

Č. 7278.

Vyvlastnění: Vyvlastňovací nález podle zák. o stav. ruchu č. 35/23 může býti zrušen pro nedodržení lhůty určené podle § 8 zák. k provedení stavby, nikoliv pro nedodržení lhůty stanovené k započeti stavby.

(Nález ze dne 15. května 1928 č. 10.759.)

Věc: Jan K. v K. (adv. Dr. Arn. Steiner z Prahy) proti zemské správě*politické v Praze (za zúč. Boh. Urbana adv. Dr. Frt. Havránek z Prahy) o zrušení vyvlastňovacího nálezu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Pravoplatným rozhodnutím z 10. července 1923 zamítla zsp v Praze odvolání st-lovo z výměru osp-é v K. z 29. prosince 1922, jímž tato na základě zák. č. 45/22 vyvlastnila spoluvlastnické právo st-lovo k části pozemků č. kat. ... v K. ve prospěch druhého spoluvlastníka těchto pozemků Boh. U. v K. na stavbu 6 obytných domků a vyvlastniteli uložila dle § 5 cit. zák. započeti se stavbou domků těch do 3 měsíců po nabytí právní moci vyvlastňovacího nálezu.

Podáním ze 7. června 1924 žádal st-l, odvolávaje se na ustanovení § 10 zák. č. 35/23, aby osp vyvlastňovací nález zrušila, poněvadž vyvlastnitel nezačal se stavbou ani ve lhůtě, která mu byla v nálezu tom určena, ani v prodloužené lhůtě, kterou mu osp výměrem z 29. února 1924 dodatečně povolila. Žádost tuto zamítla osp výměrem z 12. listopadu 1924 a sdělila st-li, že byl vyvlastněný pozemek teprve nyní vyvlastniteli odevzdán a že se tak dříve nemohlo státi, poněvadž se ukázalo, že knihovní stav nesouhlasí se stavem katastrální mapy, ve kteréžto příčině bylo dříve zapotřebí souhlas provésti.

Odvolání, jež st-l z výměru tohoto podal a v němž brojil jednak proti zamítnutí své žádosti za zrušení vyvlastňovacího nálezu podle § 10 zák. č. 35/23, jednak proti odevzdání pozemků vyvlastniteli, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítnul.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Nař. rozhodnutím byla v cestě instanční zamítnuta žádost za zrušení vyvlastňovacího nálezu, kterou st-l během řízení opíral o dva důvody, a to a) o důvod § 10 zák. č. 35/23, že totiž vyvlastnitel nedodržel lhůtu tam stanovenou, a b) že dodatečně vyšla na jevo inkongruence mezi skutečným stavem zabraných pozemků a jejich stavem

knihovním, která činí vyvlastňovací nález neproveditelným a zmatečným.

Žal. úřad zamítl tuto žádost v obojím směru, a to a d a) poukazem na to, že podle § 10 zák. č. 35/23 nelze zrušiti vyvlastňovací nález pro nedodržení lhůty dané k započetí se stavbou, nýbrž pouze pro nedodržení lhůty dané k provedení stavby, že však lhůta taková st-li dosud vůbec dána nebyla, a a d b) že, jak ve vyvlastňovacím řízení, tak i ve vyvlastňovacím nálezu jsou části pozemků, jichž se vyvlastňovací řízení týkalo a které také byly vyvlastněny, přesně popsány, takže st-l nemohl býti v pochybnosti, o které části těchto pozemků se jedná, a že vyvlastniteli byly také fakticky odevzdány ony části pozemků, které byly vyvlastněny.

Nss neshledal námitky st-lovy důvodnými.

A d a). Podle § 10 zák. č. 35/23 může býti vyvlastňovací nález zrušen, nebyla-li stavba, pro niž vyvlastnění se stalo, ve lhůtě dle § 8 dané provedena. Z toho plyne, že podle tohoto ustanovení nemůže býti vyvlastňovací nález zrušen pro nedodržení žádné jiné lhůty, než právě lhůty dané dle § 8 cit. zák. k provedení stavby, zejména tedy ne pro nedodržení lhůty dané k započetí se stavbou. Že by byl st-l lhůtu danou jemu dle § 8 cit. zák. k provedení stavby nedodržel, to ze spisů patrně není. Nedodržení této lhůty st-l sám dovozuje pouze z toho, že vyvlastniteli byla ve vyvlastň. nálezu dána tříměsíční lhůta k započetí se stavbou, o níž dále tvrdí, že byla výměrem osp-é z 29. února 1924 prodloužena do 1. června 1924. Třebas tento posléze uvedený výměr ve spisech založen není, lze přece z tvrzení st-le samého poznati, že také tento výměr, o němž st-l sám praví, že jím byla jen prodloužena lhůta daná ve vyvlastňovacím nálezu, stanovil další termín této lhůty jen pro započetí se stavbou, a to tím spíše, když podle spisů nss-u předložených, lhůta k provedení stavby byla vyvlastniteli dána teprve výměrem osp-é z 9. června 1925 a stanovena na dobu 5 let. Namítá-li st-l, že jest nerozhodno, mluví-li se v úředním výměru, jehož se dovolává, o započetí stavby a nikoli o provedení díla, jelikož tím byla zajisté míněna lhůta k provedení díla, stačí poukázati na to, že směšování těchto dvou lhůt bylo by proti znění zákona samého, jenž rozeznává přesně lhůtu k započetí stavby, o níž v § 5 odst. 6 praví, že má býti určena již ve vyvlastňovacím nálezu a nemá býti delší tří měsíců, a lhůtu k provedení díla, jejíž stanovení ve vyvlastňovacím nálezu nežadá a pro niž také žádnou maximální hranici nepředepisuje, přenecháváje přiměřeně její určení úřadu vyvlastňovacímu. Jestliže tedy úřad dal vyvlastňovateli výslovně jen lhůtu k započetí stavby a při tom výslovně se dovolal § 5 cit. zák., nelze extensivním výkladem vkládati do jeho výměru výrok, že tím uložil vyvlastniteli lhůtu k provedení díla.

Mohlo se tedy v době vydání nař. rozhodnutí jednati nanejvýše o nedodržení lhůty k započetí se stavbou. Ale pak mohl žal. žádost st-lovu za zrušení vyvlastňovacího nálezu, opřenou o § 10 cit. zák. právem zamítnouti, při čemž nepadá na váhu mylné jeho tvrzení, že v době vydání nař. rozhodnutí vyvlastniteli lhůta k provedení díla ještě uložena nebyla, když podle výměru z 9. června 1925 lhůta ta byla stanovena na dobu 5 let a tedy v době vydání nař. rozhodnutí ještě neuplynula.

A d b) — — — —.